

*„Szállj ránk, életadó Lélek,
Jótanácsnak, Szentlelke! Égesd be a lelkekbbe:
Isten akaratán járjunk, ez az élet értelme.
Háznépedre jer le, Jótanács Lelke!”
(Cantus Catholici)*

**BULÁNYI GYÖRGY
DÉNES KLÁRI**

Istenünk magához hívta Klárit. Este álomra hajtotta fejét, és Gyuri reggelre már csak a testét találta annak, aki az éj folyamán hallhatta már Tőled: Menj be urad örömébe! Így hát már nem érte könnyörgök, hanem Hozzá: Készítse nekünk az utat oda, ahol ő már szállást kapott!

Nem én vagyok a Bokorban a legöregebb, hanem az egri Kocsis Gizike, aki e földi létben négy hónappal megelőzött engem, s akinek úgy udvaroltam, hogy ő a Bokor legrégebben fiatal kislánya. S hogyan távudvarlok most Klárinak? Te vagy az, akit a Bokorban a legrégebben ismerek, mert 1949-ben volt egy lelkigyakorlatom Szolnokon, ahol ott találtam egy 16 éves békéscsabai kislányt. S Klári eljött a következő két évben is budapesti lelkigyakorlataimra: az angolkisasszonyok meg az örménykatolikusok templomába. Vannak a Bokorban nála korábban születettek, a Ratzinger-évfolyamúak is, az 1927-esek – Szabó Márti, Tarnai Imre –, de azok mind később csatlakoztak hozzánk. Klárié a legrégebbi – nem-létező – Bokor-tagsági könyv. Merza Jóskaé csak a 2-es számú tagsági igazolvány, mert ő 1951-ben érkezett Miskolcra a debreceni egyetemre.

Azután hogy megjártam a hadak útját, Klári jött hamarosan, s bekerült a Pót-KV-ba is, és egyházi elítélésem után, 1985-ben már ő is rakosgatta a téglát Balatonfelvidéki lelkigyakorlatos házamhoz Budaváriban, ahova várom júniustól szeptemberig a testileg és lelkileg üdülni akarókat – a csabaiakat is meg a nem-csabaiakat is. Klárit már nem, mert ő közben külön nyaralót talált magának.

Istenem, tudom, hogy megbecsülöd szerelmes lányodat, Klárit, akinek jó dolga van már Nálad, kérünk használd őt Magadnál is, hogy ki-ki a Tőled rendelt időben eljuthasson Hozzád az örök hajlékokba. Add meg, Uram! Kérünk Téged, hallgass meg minket!

**SARLÓ CSABA
LEHET-E MÉG FELADATA A BOKORNAK?**

Minden közösség csak olyan feladatot oldhat meg sikeresen, amelyre felkészült, s amely megoldásához szükséges tevékenység a tagok nagy részének természetes. A Bokor egy szellemi műhely, tagjai évtizedek óta az önálló szellemi tevékenységet gyakorolják kiscsoportokban és a tagok többségéhez a szellemi tevékenység közelebb áll, mint a fizikai. A sikeresen elvégzendő feladat csak szellemi lehet. Nem lehet ez a feladat jelentéktelen, mert a szerető Istent Gyurka bácsi segítségével felismerő, az ölésképzőt elutasító testvéreink korábban magasra tették a léceket, hiszen az üldözést, a börtönt is vállalták Istenükért.

Mi lehet a legfontosabb szellemi feladat? Egyetérthet-e az általánosan elfogadott nézettel, a haladással,

**XVI. évfolyam 5. szám
2009. május
TARTALOM:**

Bulányi György, Dénes Klári	1559
Sarló Csaba, Lehet-e még...?	1559
Bulányi – Márczi, Kilencven év...	1560
Inczedy Péter, Hozzászólás	1563
Bulányi György, Közösség és annak fajai	1566
Szegedi Csaba, Portré...	1568
Bulányi György, Első találkozó	1570

**Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista
köz 1. V./505.**

**Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62;
faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982**

*A kéziratok lezárásának határideje a tárgyhoz előtti
második hónap utolsó napja.*

ha visszatekintek az elmúlt ötezer évre és vizsgálom az emberiség történelmét Sumértól és Egyiptomtól? Egyetérthetek, ha meghatározom ennek a haladásnak az útját is. Amin, legalább ötezer éve haladunk, az a halálba vezető út. Miért vallott kudarcot minden jószándékú kísérletünk? Ötezer éve torz az istenképünk. Hiába mutatta meg Jézus kétezer éve a valódi Istent, Pál hathatós segítségével újra összezavartunk mindent.

Garay András írja az áprilisi számban: „De azért alapvetően azt gondolom – és erről is sokszor beszéltem – minden válság eredője: az istenkép válsága. Tehát a válságok hierarchiája: Istenkép válsága, spirituális válság, morális válság, gazdasági válság, környezeti válság, társadalmi válság.” Én is úgy látom, hogy a valódi istenkép hiányában nem tudunk visszafordulni a halálba menő úton. Gyurka bácsi írta közel negyven éve a KIO-ban: „Az Istennek is van tehát léttartalma és megnyilvánulása. Léttartalma a szeretet; megnyilvánulása az adás.” Amíg a csak szerető Isten nem lesz természetes, felesleges minden erőfeszítés, bármilyen változtatás, úgymint mindig visszasüllyedünk az emberi lét alá. Elég-e a visszaforduláshoz a valódi istenkép felmutatása? Nem! Mert az ember úgy alakítja a saját istenképét, hogy nyugodtan

megtehesse azt, amilyen az Istene. Például, ha az Isten haragvó, én is haragudhatok, ha az Isten Úr, én is uralkodhatok másokon. Ezért a csak szerető Istenen kívül minden más Isten zsákutca.

Csak az elégséges, ha megtisztítjuk ezt a valós istenképet az összes torzító ráakódástól és így hirdetjük következetesen a szerető Istent. Mert: ha az Isten haragvó akkor nem szeretet, ha az Isten uralkodó akkor nem szeretet, ha az Isten megkülönböztető akkor nem szeretet, ha az Isten bosszúálló akkor nem szeretet, ha az Isten pusztító akkor nem szeretet, de ha az Isten megbocsátó akkor szeretet, és ha az isten irgalmas akkor szeretet.

Ez egy hatalmas szellemi feladat, amelyre a Bokor képes lehet. A feladatot kétféleképpen oldhatjuk meg.

1. Az összes „írás” átvizsgálása, átdolgozása abból a szempontból, hogy megfelel-e a szerető Istennek. Egy mondat se maradhat, amelyik ellentétes a szerető Istennek.

2. Az „írásokból” a szerető Istent hirdető mondatok kivétele és ezekből egy új „írás” összeállítása.

BULÁNYI GYÖRGY – MÁRCZI IMRE KILENCVEN ÉV TANÚSÁGA – ÉS TANULSÁGA I.

Beszélgetés Bulányi György piarista atyával, a Bokor közösség alapítójával

M. I. Tisztelettel és szeretettel köszöntelek Gyurka bácsi! Közel 40 éve ismerjük egymást, ismerem hosszú és termékeny életedet. De azok kedvéért, akik keveset tudnak Rólad, kérlek, mondj egy pár szót magadról!

B. Gy.: 1919-ben születtem, '36-ban beléptem a piaristákhoz, azért, hogy magyartanár lehessenek – mert Isten kétféle ember teremtett: magyartanárt meg a többi. Aztán '45-ben Debrecenben találkoztam egy Kolakovics nevű horvát jezsuitával, aki zágrábi egyetemi lelkész volt és beszélt XII. Piusz pápával arról, hogy a szovjetek által megszállt területen akarja fenntartani a katolikus hitet, méghozzá azzal a módszerrel, hogy kisközösségeket hoz létre. '45 februárjában érkezett Debrecenbe. A rendházban akkor összesen két piarista volt, László Miska, akit előttem nyolc évvel szenteltek meg én, a fiatal. Egyik nap bekopogtatott hozzám Kolakovics, hogy kimennék-e vele Nyilastelepre, mert ott egy munkásleány csoportot gyűjtött tinédzserekből és azok se horvátul, se németül nem tudnak, csak magyarul és hallotta, hogy én német szakos tanár vagyok. Hát kimentem és akkor láttam először kisközösséget. Ott volt Kolakovics és ott volt pár kislány, beszélgettek és nagyokat nevettek: a fiúkról volt szó. Nos, ez volt az első élményem a kisközösségekről. A következő az volt, hogy egy pár hét után Kolakovics azt mondta, hogy neki tovább kell mennie, máshová. Megkért Debrecenben négy papot, hogy vigyék tovább a kisközösségeket, a munkásfiú csoportot, a munkásleány csoportot, a felnőtt csoportot és a diákcsoportot. A diákcsoport vezetésére kért meg engem. A másik hármat is elvállalta valamelyik pap, de azokból nem lett semmi, azokat én átvállaltam. Hát ez volt a kezdet. Még azt mondta el kérdésemre Kolakovics, hogy mit kell csinálni a kisközösségekben: vegyem elő a teológiai jegyzeteimet és magyarázzam a fiataloknak, hogy van Isten, meg a lélek halhatatlan és hogy van örök élet. Megtettem, de ezzel tökéletesen

befürödtem, mert odahaza a csapból is ez folyt meg az iskolában is. Ez nem volt érdekes számukra. Kínomban nem tudtam mást kitalálni, mint azt, hogy elővegyem a Bibliát. Ez katolikusok között hallatlan dolognak számított, mert a lelkiolvasmány számunkra Kempis Tamás: Krisztus követése volt. Elolvastad már – kérdezte hittanárom. Még egyszer olvasd el. Elolvastam. Hát akkor Szalézi Szent Ferenc Filoteáját olvasd el. De az, hogy diákkorunkban valakinek eszébe jutott volna, hogy kezünkbe adja a Bibliát – hát ez nem fordult elő. Én tehát elővettem a diák meg a többi csoportban az evangéliumokat – és fölfedeztük, hogy Jézus valami egészen másról beszél, mint amit mi az iskolában akár a hittanórán, akár a magyar-, akár a történelemórán tanultunk. Az evangéliumokban Jézus ezt mondja: Mondatott a régieknek: Szeresd felebarátodat, a zsidókat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket is! Ez forradalmasított bennünket. Ezzel a tartalommal negyvenöt és ötvenkettő között repedtem az országban, mint egy viharmadár. és mindenütt húsz-harminc-negyven főnyi ifjúsággal találkoztam, mert a felozlatott szerzetesrendek boldogan gyűjtötték össze a gyerekeket, mert jelentkezett valaki, aki tudja hogy most mit kell mondani... A kiskvárdai apácák azt mondták, hogy a gyerekek még lefekvés után, éjszaka is arról beszéltek, amit hallottak. Ők is forradalmasodtak tőle. Hát ez volt a '45 utáni években.

Ötvenkettőben azt mondta a Rákosi pajtás, hogy na, ebből elég. S akkor egy szép nyárvégi éjszakán szólt a csengő, bejött három izmos pacák, először elvittek a rendőrségre, aztán visszaraktak a Pobjedába és én csak azért imádkoztam, hogy a Széchenyi utcán ne jobbra forduljunk, mert az a Gulagot jelenti, hanem balra, amelyik az áldott honi földet jelentette. És megérkeztem az áldott honi földre – a Fő utcába. Aztán a Markóban az államügyész kötél általi halált kért a fejemre, de hát irgalmas volt a bírósági ügygondnok, hogy elég lesz az életfogytig tartó fegyház is. S '61-ben már szabadlábon is voltam. Telefonon keresztül jelentkeztem az Állami Egyházügyi Hivatalnál, ahol is igen udvariasak voltak és ezt mondták: „Főtisztelendő úr, megértheti, hogy ezek után az ifjúság nevelését nem bízhatjuk magára. De forduljon illetékes püspökéhez.” Fordultam, s maradtam tovább szállító munkás.

1964-ben véget ért a II. Vatikáni Zsinat. A püspökök – folyosói lobbizásuk során – arra az eredményre jutottak, hogy az a jobb, hogyha vannak a szovjet zónában püspökök. Én pedig dühbe gurultam ettől a jobbtól, mert tudtam, hogy amíg nincsenek püspökök, addig tudunk dolgozni a kisközösségekben, de ha lesznek püspökeink, akkor ez sokkal nehezebben fog menni. '64 szeptember 14-én ki is hirdették a hetven évre (2034-ig!) titkosított „részleges megállapodást” a Vatikán és a magyar népi demokrácia között. Én előre elárulom, hogy az van benne, hogy Moszkvában mondják meg, hogy ki lehet nálunk püspök meg vezető beosztású pap. Azért, mert ez volt Szent Istvántól kezdve a rend. S akkor kineveztek öt megbízható embernek látszó III/III-ast püspöknek. Föltettem magamnak a kérdést, hogy ezek után én most kinek a katonája vagyok? Hátha felületesen néztem meg '45 és '52 között az evangéliumokat? Belefogtam egy analitikus munkába, amelynek eredménye hat vaskos számizdat kötet lett: Keressétek az Isten Országát! – a KIO-t. Mire véget értem ezzel négy év alatt – közben szállítómunkás voltam – addigra elfelejtettem a fogadalmam. Tudniillik azt fogadtam meg, amikor visszavittek ötvenhat után a börtönbe, hogy én soha többé kisközösséget nem csinállok. Nem, mert minek szerezzek be magamnak egy másik életfogytiglani ítéletet?

De mire készen voltam azt gondoltam, hogy a jézusi tanítást újra mondanom kell. Találtam is egypár fiatal a hatvanas évek végén s kezdődött újra a kisközösségesdi előről. A kisközösségi mozgalom – amely „Bokor” néven vált ismertté – úgy megduzzadt a hetvenes évek elejére, hogy évenként tizenhárom lelki gyakorlatot kellett tartanom. Ez volt a Bokor második hőskora – a hetvenes és a nyolcvanas évek.

'76-ban, Mindszenty halála után az ÁEH levelet ír Lékainak: Bulányi nem a mi ellenségünk, hanem a tiétek! Lékai '76 őszén körbejárja a bíborosokat Rómában, hogy megmagyarázza nekik, hogy Bulányi rettenetesen nagy eretnek. Az én piarista generálisom ír nekem, hogy csak nem képzeled azt, hogy Róma a bíborosokkal szemben neked fog igazat adni? De igen – mondtam én. A generálisnak lett igaza. Miért? Az volt a baj, hogy egyfelől kihoztam, hogy Jézus nem ismeri a verekedést, az erőszakot, a másik pedig az, hogy nem azokat a szerencsétleneket kell a püspököknek pappá szentelni, akik tizenégy féléve keresztül tanulják a katolikus egyház teológiáját, hanem azokat, akik tudnak kisközösséget gyűjteni. Ennek a következménye az lett, hogy '82-ben idehaza a Tribunal Budapestiense elítélte az Egyház nevében: nem végezhetek nyilvános papi szolgálatot. Ez azt jelentette, hogy prédikálhatok én akárhol, lakásban, folyóparton, hajóban vagy a hegy tetején, csak éppen a Katolikus Egyház tulajdonában levő épületekben nem. Minden szentséget kiszolgáltathatok, de csak templomon kívül. De ez szocialista hazánknak nem volt elég, mert azt mondhatják, hogy persze, az ő hatalmukban levő Lékai és a Magyar Püspöki Karnak az ítélete ez. Ezért azt követelte Miklós Imre (az ÁEH vezetője), hogy a vatikáni Hittani Kongregáció is ítéljen el. Szegény Ratzinger József bíboros öt esztendőn keresztül vakarta a fejét, de hát végül is csak megjelent a Népszabadságban '87-ben – természetesen Karol Wojtyła jóváhagyásával –, hogy tanításom „téves, veszélyes és félreérthető”. De nem mondta meg a bíboros, hogy mi a téves, mi a veszélyes és mi a félreérthető, mert az kellemetlen lett volna.

'97-ben aztán Dornbach Alajos fölszólalt a Parlamentben, hogy Bulányit rehabilitálták, ami a rendszerváltás utolsó és befjező mozzanata, hát én is azt hittem. Ha volt rendszerváltás, akkor annak odaillo mozzanata volt az a semmi, ami velem történt. Ugyanúgy nem csinálhatok semmit sem a templomokon belül, mint kilencvenhét előtt. De nincs is szükségem rá, mert... De ez már külön fejezet, aminek az a címe, hogy „Négy-öt magyar összehajol”.

M. I.: Erről kellene mondanod valamit, mert mára a kisközösségek tartalma, orientáltsága eléggé megváltozott: közeledett a gyakorlati élet által felvetett kérdésekhez. Szóval négy-öt magyar, hogy is van ez?

B. Gy.: Megpróbálom végiggondolni az emberiség szerveződését. Ahogy az orángután is párosával járja az erdőt, a homo sapiens is párosával járta az erdőt. Próbálta megfogni a madarat, meg a nyulat, meg a vízben a halat. Azért párosával, mert tudta, hogy az életet tovább kell adni. És azért gyűjtögetett, mert tudta, hogy ezt az életet fenn is kell tartani. És még tudott valamit: azt, hogy nem ő hozta létre önmagát. És fölfedezte, hogy van egy égi apa is és egy égi anya is. És ha ő szereti a maga pulyáját, akkor az a fönti égi anya és égi apa is szereti őt, a maga pulyáját. Oswald Spengler azt mondja, hogy minden társadalom a kultusszal kezdődik: Megteremtjük a magunk Istenét, a törzsi Istent, a mién-

ket is. Ilyen minden Jézus előtti társadalom, ahol az ember szereti a felebarátját és gyűlöli az ellenségét – harcolhat ellene – és ebben az Isten egy vele. A következő fázis a kultúra: amikor megjelenik a filozófia, amikor Arisztotelész elkezdi gondolkodni azon, hogy mi is a hüposztázisz, ami mindennek mélyén van, mik is ennek az akcidensei, a jellemzői, melyek az egyetemes létállományok. S kifejlődnek a szaktudományok: a természettudományok, a társadalmi tudományok, az orvostudományok, jogtudomány. Ez a kultúra. Kultusz, kultúra, s utána következik a civilizáció.

A civilizációra az jellemző, ami a kultuszra és a kultúrára nem: hogy lefektetjük, akit érünk. A római társadalomban a nők a konzulokról – évenként változtak – jegyezték meg a férjeik nevét. Ez a civilizáció. Mondok egy képet, amely még a kultúrából való. '43-ban, amikor már tudhatjuk, hogy rettenetesen nagy baj a Trianon, Németh László azt mondja, hogy attól, hogy mi búsulunk, az elszakított területek vissza nem jönnek. De itt van három millió magyar koldus – mondja Kovács Imre. Ettől felbolydul lelkiismeretünk és '43-ban elkezdődik a falusi tehetségmentés. Debrecenbe érkezve '45 februárjában a plébánosokat értesítjük: tessék a tehetséges, hat elemi elvégzett gyerekeket beküldeni és mi gondoskodunk ingyenes oktatásukról. Ilyen módon kerül be a Móra Ferenc Népi Diákotthonba M. Jani Nagylétáról. Az apjával megállapodom abban, hogy én varratok a fiának ruhát, ő pedig nevel nekem disznót, amit én hazaszállítok Mátyásföldre, mert heten voltunk testvérek... és éhezik a magyar, az én családom is. Lemegyek disznóvágásra és érdeklődöm a falu szokásairól. Elmondják, hogy legény a lánnyal sétálhat vasárnap délután litánia után sötétedésig a Fő utca egy szakaszán innentől idáig, ha azon túlmegegy, akkor „k”. Legény a leányt hét közben is meglátogathatja kedden és csütörtökön munka után, a leány fogadja őt apja s anyja jelenlétében a tisztaszobában egy órára. Utána a legény illendően megköszöni a szíves fogadtatást, s a leányzó kikísérheti őt a kiskapuhoz. Ha egy percen belül nem érkezik vissza, akkor az anyja megy segíteni búcsúzkodni. – Ez még kultúra. Ami utána következik, annak az eredménye az, hogy a magyar nemzet jelenlegi termékenységi rátája: 1,2. Ennek következménye, hogy 2020-ra a beiskolázott gyerekek többsége már lovári nyelven is tud beszélni. További következmény, hogy 2050-re messzemenő többségben lesznek hazánkban a lovári nyelven beszélők, és akik magyarul akarnak beszélni, jól gondolják meg, hogy hol szólnak meg, mert ha például Nyitrán, kaphatnak egy pofont érte, vagy ha Marosvásárhelyen, akkor Sütő Andráshoz hasonlóan elveszíthetik a fél szemüket. S nem is magyar specialitás ez; egész Európában 1,2-1,25 körül van a termékenységi ráta.

Mi az élet célja? Profánul az, hogy továbbadjuk az életet. Nem profánul, Jézus nyelvén azt mondom, hogy Malkut Jahvé, Isten Királysága; görögül basileia tou theou – Isten Ország. Mi ez az Isten Ország? Olyan „ország”, közösség, amelyikben nincs verekedés, amelyikben nekem nincsen többem, mint neked, és ahol nem parancsolgat nekem senki. Hallgatok én az okosabbra magamtól, ha akarok. Ez a szolgálatnak, az osztozásnak és az egymást megértésnek a világa. Ezt a világot szolgálni sem az államhatalomban, sem az egyházban nem lehet; mert államhatalom és egyház annyit jelent, hogy vannak az urak és a nem-urak. A középkorban vannak a papok és a nemesek – ezek a personae, aztán vannak, a „dolgok”: a föld, marha és a jobbágy – ezek a res. Ezek nem összecserélhetők: ezek egymás halálos ellenségei! Bakócz Tamás a Medicivel szemben megbukik a pápaválasztáson. Hazajön és szól Dózsa Györgynek, hogy sereget gyűjtsön a

török veszedelem ellen. Összegyűjti Dózsa a hatalmas sereget, de annak nem a török volt az ellensége. Azokkal volt baja, akik a marhával és a földdel egy szinten kezelték: az urakkal – a papokkal és a nemesekkel. Amíg ezek a kategóriák érvényesülnek, addig állandóan belefutunk a kultusz-kultúra-civilizáció-elhalás-ba.

Itt jön a négy-öt magyar, ez az a jézusi találmány, amely nem jutott eszébe sem Buddhának, sem Lao-cenek, sem Szókratésznek, se Tolsztojnak, se Gandhinak, se Dosztojevszkijnek – akik szintén tudták azt, amit Jézus tudott. De hogy ezt a tudást hogyan lehet továbbadni, ezt nem tudták Mert a jézusi mondanivaló hatékony továbbadásáért három esztendőn belül az a jutalom, hogy a főpap, a Kaifás ezt mondja: Méltó a halálra! s a Szinhedrion 72 tagja ezt jóváhagyja: Nikodémus sem tiltakozik, Arimathei József sem, és Pilátus „kényszerű” keresztre feszíttetni Jézust, és Szókratésznek is ki kell innia a méregpoharat. Ezt is tudta Jézus. Maga köré kell vonnia tizenkét fiatal, akikkel összehajol. Ez a fegyver nélküli hatékony eszme-továbbadás jézusi módszertana. Ez ellen az egyetlen védekezés a fegyveres urak ellenében. Az, hogy „négy-öt magyar összehajol. Az, hogy közösséget hoz létre. Amikor Jézus a negyven napos pusztai böjtje alatt megéri, hogy sátáni dolog – uralkodni és nagynak lenni és gazdagnak lenni és meg tudja fogalmazni, hogy jaj nektek, gazdagok és boldogok a szegények – akkor már azt is tudja, hogy nem elég, ha ezt csak Ő tudja, hanem egy kisközösséggel is közölnie kell. Amit tud, s annak is tudnia kell azt. A Tizenkettőnek meg a négy-öt magyarnak, akikkel össze kell hajolnia. Összehajlás nélkül nem lehet a jézusi tudást továbbadni. A média-apostolság Jézus számra csak kutyafüle. A jézusi kisközösség személyenként épül fel. Valamiféle kisközösséget Keresztelő Szent János is létrehozott: az volt a dolguk, hogy kereszteljék azokat, akik bűnbánatot tartanak, mert akkor a zsidók istene elküldi a zsidók számára a Messiást, aki kitakarítja a rómaiaktól Zsidóországot. Amikor Mahaira várába fogságba kerül Keresztelő János, üzen Jézusnak: Te vagy-e az eljövendő vagy mást várjunk? Én, a te előhírnököd a te előhírnököd vagyok, s itt várom, hogy lefejezzenek! Hát Messiás vagy te, ha még mindig nem csinálod a dolgodat?! S Jézus ezt válaszolja: De csinálom a dolgom, mert tanítványaimmal együtt hirdetem a szegényeknek az örömhírt.

Keresztelő János úgy halt meg, hogy megbotránkozott Jézusban. Két tanítványa, János és András ott vannak a Jordán partján, amikor azt mondja Jézusról, hogy „íme, az Isten báránya”. Ennek már utána megyünk – mondják, és sasszéznak a homokban, Jézus észreveszi, hogy követik, hátrafordul: Mit akartok? Azt mondják neki: Mester, hol laksz? – Gyertek, megmutatom – mondja nekik Jézus. S aznap nála maradtak. Nincsen jegyzőkönyvem róla, de ha János és András is ugyanolyan hülye zsidó patrióták voltak, mint amilyenek magyarban születtem én, aki 42-ben boldogan mentem volna ki ezredlelkésznek a Donhoz, hogy megvédjem a hazát és lenullázuk Trianont – hát akkor ezt kellett Jézusnak mondania: Ide figyeljete gyerekek, attól, hogy itt vannak a rómaiak, nem lehet asszonyt ölelni? Attól, hogy itt vannak, nem lehet gyerekeket nevelni? Mit akartok? A rómaiak is örülnek, ha gyerekeket neveltek, mert több lesz az adófizető. Gondolkodjatok! Ennek a beszélgetésnek olyan nagy lesz a hatása, hogy András hozza a testvérét, Pétert, János is hozza testvérét, Jakabot és „kézről kézre” hozzák a haverjaikat. Végül is a Jézussal

együtt tizenhárom fős csapat úgy áll össze, hogy beveszik a féltestvéreiket is. Részben családi vállalkozás, részben a Keresztelő Jánostól szerzett tanítványokból és azok barátaiból áll össze a Tizenhárom. Mi az, ami itt létrejön? Valami nagyon életes képet kellene rajzolnom erről a vállalkozásról. Tudunk ilyesmiket: sarut húzhattok lábatokra, de váltás ruhát ne vigyetek magatokkal, erszényt se vigyetek övetekbe... Hogy is volt ez? Voltak asszonyok, akik kísérték őket: Mária Magdolna, Salome, Jakabnak-Jánosnak az anyja, Zsuzsanna – ezeket név szerint is ismerjük. Hallatlan egyszerűségben éltek. „Azt egyétek, amit elibétek raknak” – a kézzeláras gyógyítás ellenében. Ez volt az első közösség. S még egy nagyon fontos: Jézusnak egyetlen vallási cselekménye sem volt. Az egész jézusi életalakításnak csak egy „templomosdija” van: egy magánháza elfogyasztja a zsidók húsvéti báránylakomáját – ezt is mint vallásos zsidó. Jólaknak, s akkor jön Jézus egyetlen kultikus cselekvése. Vesz egy darab kenyeret és azt mondja, hogy „ez az én testem, amelyet én odaadok értetek”. S megfogja a poharat: „Ez az én vérem, vegyétek és igyatok belőle mindnyájan – ez az, ami kiontatik értetek és mindenkiért. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!” Ebből a legjelentősebb, hogy „az én emlékezetemre!” Azaz, hogy el ne felejtétek azt, hogy mire tanítottalak benneteket! Hát nem arra a történelmi zsákutcára, amire az egész kultusz, kultúra és civilizációs folyamat épül – hanem az Isten Országát tanítottam nektek! – Eben rejlik az, ami Jézusnak olyan sajátossága, amely szinte mindenki fölé teszi őt: Meg lehetett bírálni Őt. Nemcsak a farizeusok botránkoznak meg azon, amit mondott, hanem saját legbensőbb tanítványai is. „Mostantól kezdve az Emberfiának emberek kezébe kell adni.” Erre mondja Péter: „Nem történhetik ez Veled, Uram!”. „Te Sátán!” – mondja Jézus válasza. Jézus vitázik. Ezzel szemben a vallástörténet egészen mást mutat a vallásokról: Egyetlen az okos, én. Én vagyok a tévedhetetlen, s ha hozzám akartok tartozni, akkor azt mondjátok, amit én, különben elégetlek benneteket máglyán – mert rendnek kell lenni. Ugyanúgy, mint az államhatalomban. Szent Istvánnak vagy szolgálsz, vagy kiirtja a magyarok összes törzsfőit, akikkel Álmos vérszerződést kötött. Mert központi hatalmat csak a teljes engedelmesség alapján lehet létrehozni a vallásban is, hogy ne összevissza beszéljenek minden templomban! Így biztosítva van a színtiszta, nagyszerű katolikus szöveg. Tizennégy félév teológiát tanulás után eljutsz oda, hogy nem a másik ötezer vallásnak a szövege az igaz, hanem egyes egyedül a miénknek. S ide jut el a többi ötezer vallás mindegyike is.

A kisközösségben összehajolunk, és vitázunk egymással. Mi a sorsa ennek a kisközösségnek sorsa a kétezer esztendőben? Már az első nemzedékben megbukott! Mi a tanítványok utolsó kérdése Jézushoz mennybemenetele előtt? Ez: Mostanában állítod-e helyre Izraelben a királyságot? – Nem. Se mostanában, se máskor. – Ha most kétezer esztendő után helyreállítják, akkor hatmillió palesztin halott már biztosítva van. Nem állít helyre az Isten semmiféle királyságot, hanem Isten Országát csinál. Úgy hogy Jézus úgy mehetett föl a mennybe az Atyához, hogy letette a záróvizsgát, amelyen elbukott – nemcsak Ő, hanem a tanár is. Ha ez volt az utolsó kérdés, akkor ez annyit jelentett, hogy semmit sem értettek meg. Tanítvány és tanítjuk egyaránt megbukott. S a módser: a kisközösség is. Semmire sem jutott Jézus, bár három esztendőt áldozott az életéből és ezekből a hülyegyerekekből nem tudott jézusi gondolkodású embereket nevelni. Mégis ma sem reménykedhetünk másban, mint hogy négy-öt magyar (meg nem-agyar) összehajol – kisközösségben, mert ma is

egyenként kell az embereket megnyerni, hogy üljünk le már gondolkodni! Ez a módszer, Jézus módszere, a kisközösség az egyetlen remény, hogy megértsük: minden embert szeretnünk kell!

Jézus nem azzal törődött, hogy Kaifás mit csinál, hanem azzal, hogy nekünk mit kell csinálnunk! Ha valaki arra szánja magát, hogy végiggondolja, hogy nekünk mit kell csinálni – ebből mindig Golgota lesz. Ha tudom, hogy a Gyurcsánynak nem azt kell csinálni és kimegyek a Kossuth térre, abból csak háború lesz. De ha azon spekulálok, hogy mit kell nekem csinálnom – és például Visnyeszéplak jön ki belőle –, az számomra sokkal veszedelmesebb foglalkozás. Valami mást kell tehát csinálni és ennek két feltétele van: a tartalom és a forma. A tartalom az, hogy nem verekszünk, nem vagyunk gazdagabbak, a forma pedig az, hogy nem parancsolgatunk, s hogy nem én vagyok egyedül az okos. Egy húszéves megkérdezi, hogy „Gyurka bácsi, milyen érzés az, amikor a közösségben tizenhárman ülnek össze és tizenketten leszavaznak?” Hát nem jó, de hát én nem tudok mást mondani mint amit belül hallok, ti pedig nem tudtok mást mondani mint amit ti hallotok belül. És szent a béke köztünk, bár mindnyájan leszavaztak.

(folytatjuk)

HOZZÁSZÓLÁS

LEJEGYEZTE: INCZÉDY PÉTER

(folytatás)

Fekete Gyula Testnevelési Főiskolán a Nemzetstratégia könyvbemutatója alkalmából tartott előadásának második része

A human capital tudós kutatója, Theodor W. Schultz számítása szerint ma már a nemzeti jövedelem mintegy 30%-át igénylik a jövő szükséges beruházásai a kor színvonalán. Más számítások is igazolják ezt az arányt. Hatalmas összeg, ráadásul felmérhetetlen mennyi benn a tényleges sikkasztás. Magáról a sikkasztásról fogalma sincs a közvéleménynek, sok levél közt eggyel sem találkoztam olyannal, amely szóba hozta volna. Ám ha a sikkasztás nyomozására adom a fejem, nem kerülhetem meg az úgy néhány homályos részletét. Mióta ember él, önfenntartása mellett önnön folytatása is terheli. A barlangkortól a 18. század végéig az élet egyszerű törvénye volt ez és akkor is törvény maradt, amikor a természetbeni bérezést világméretben fizetés váltotta fel. Elvben legalább is. A demográfia fiatal tudománya a bérelméletébe építette be a jövő beruházásait, de a gyakorlatban nem gondoskodott biztosítékról arra vonatkozóan, hogy a bér megfizetésnek az utódlás költségeinek fedezésére szánt része céljának megfelelően kerüljön felhasználásra. Kétszáz év óta egyre nő a sikkasztások számaránya, ráadásul elkövetők olyan nevelést-oktatást kapnak a pendelyes korúktól, hogy ez a legteltesebb mértékben rendben van így a sikkasztást, jogrendjük is szentesíti. A bérüknek, fizetésüknek ezzel a részével való a szabad rendelkezés, ha óvakodnak a gyerektől, ha elkerülik a családalapítást, a sérthetetlen szabadságjogjaik közé tartozik. Újabban a nyugdíjrendszer összeomlásának már elkerülhetetlen veszedelme, az elvénülés már letaglózott következményei elbizonyították az uralkodó öngyilkos szemléletet, de annyira azért nem, hogy merjünk végre a valósággal szembenézni. A hivatal egyébként a népesedés gondjait a jövő beruházásaival együtt a szociálpolitika egyik alfejeze-

tébe számúzta, a ha jut rá pénz tartományába, hajléktalanok, elesettek, gondnokoltak, nyomorgók közé. Első számú közügyünket, a létezés-megmaradásának ügyét a szociálpolitika alrovatába deportálni annyi, mintha a parasztember a vetőmagot az ocsúból vételezné, abból a szemetes maradékból amit a család élelmezése, ruházkodása, adózása, sürgető beruházásai jóleső szórakozásai után még a hombár aljáról összesöpört. A társadalmi létezés vastörvényeit az élet újratermelésének létszükségletét ostoba és hamis szabadságjogoknak rendelik alá az önvédelmet az utódlást, a megmaradást, amelyekért a legtöbb vér folyt a világtörténelemben a hobbi színvonalára süllyesztenek, egy szintre a bélyeggyűjtéssel, kutyatartással. Világrésznyi területeken elkezdődött az elvénülés, a züllés, az elhülyülés, a pusztulás, a halál kultúrája az élet kultúráját diadalmasan tapossa el. Emlékeztetek II. János Pál pápa az Élet evangéliumában írta: "Mindenkinek rá kell döbennie, hogy a jó és a rossz, a halál és az élet, a halál kultúrája és az élet kultúrája közt hatalmas és drámai ütközet előtt áll." Azóta már benne vagyunk nyakig ebben az ütközetben. Ha a jelen állapot tartós marad csak belepusztulhatunk, nincs más esély. Az egy párt sajtómonopóliuma a tömegek agyát szállta meg és gondolkodását ma is vezérli. Gondoljunk csak 2005-re, ez a mai nemzet édesanyját, határon túli testvéreit 82%-ban megtagadó társadalmunk a több ezer éves magyar történelem söpredéke. Tessék utánaszámolni! Én megszámláltam! Két-három békés évtized alatt ez a lakossággá züllesztett nemzet több magyar lelket gyilkolt ki a világból mint ezer év háborúiban együttvéve, az összes ellenséget, tatár, török, német, orosz. Kétmilliónyi ember vélekedett úgy pusztulásunk harmadik-negyedik évtizedében is, hogy a népesedés csak a nacionalisták gondja, a fogyásunk javára szolgál a túlszaporodó emberiségnek, hogy rengeteg a gyerek nálunk, nem fértünk a villamoson, hogy nem kell a nyugdíjhoz gyerek, levonták a járulékot a fizetésekből, hogy minek ide a gyerek, így is sok a munkanélküli. Csak átmeneti a születésszám csökkenése. Hozzá nem értő írók fújják fel, hogy gond egy szál se, hogy hobbi a gyerek, magánügy, mint a bélyeggyűjtés és a kutyatartás, mindenkinek önerejéből kell finanszírozni. A pártállamból átmentett sajtómafia minden hazugságát, rágalomát, ígéretét újra meg újra meg újra elhiszik az évtizedek során végképp elbutított milliók, önnön nyilvánvaló érdekeik ellen szavaznak, a közvagyon szétlopását, a milliárdok kaszálását, a nemzettagadó bamba tömeg megalkuvó közönye kísér. Legutoljára a kollektív gyilkosságokat is.

Gyilkos élőködési forma

Nem vitatható, hogy aki a munkás életből akaratlagosan kivonja magát, az élőködik azokon, akik dolgoznak, részt vesznek a javak újratermelésében. Igaz voltak olyan évszázadok, ezredek, amikor az ember, netán az őse javak előállításával, termelésével még nem foglalkozott abban a történelem előtti korban, még a szükségletek közvetlenebb kielégítése jelentette a munkát a vadászat, halászat, gyűjtögetés, élőködés a vad természetben. Meglehet már ezek között az előemberek között is éltek olyanok, akik a korabeli előmunkából is kivonták magukat, ha valami okból megtehették ezt mások terhére és rovására. Vadászni nem mentek el, de a vacsoránál igyekeztek maguknak minél nagyobb darabot kanyarítani. Ez a fajta élőködési ösztön a társadalmakban mindmáig jelen van változó formákban, arányokban életképes maradt s amikor a Marxi ideológia bírálatának zászlajára tűzte, százmilliókat mozgathatott vele a hatalmi manipuláció. Az sem vitatható, hogy a társadalmi

lét másik feltétele az élet újratermelésének vastörvénye, hatálya alól is kivonhatja magát akaratlagosan az ember, ám ezt is csak azokon élőködve teheti, akik az élet átöröklésének minden gondját, terhét felelősségét vállalva évezredek elődei nyomán éltetik tovább a nemzet közösségét, megőrizve és gazdagítva létét, nyelvét, kultúráját, hagyományait, vívmányait, csak a továbbadott étellel együtt megőrizhető javait, erkölcsiekben, szellemiekben, anyagiakban. Ennek akaratlagos megtagadása, miközben a megtagadó millió és millió továbbadott élet jelenlétét, emberi közelségét, közösségi erőforrásait élvezzi, olyan kegyetlen gyilkos élőködési forma, hogy hozzá képest a Marxi kizsákmányolás társadalma maga a paradicsom. A javak újratermeléséből az élőködők kimaradása legfeljebb az életszínvonalat morzsolja le, nélkülözést okoz, netán nyomort, de a társadalmat nem pusztítja el. Ha lassabban is de gyarapodik tovább a népessége, kultúrája, gazdasága. A történelem erre a bizonyosság. A gyilkos élőködési forma viszont maga a halál. Mert ha elhatalmasodik magát a társadalom életét éli fel.

Az európai civilizáció világában kétség kívül elhatalmasodóban. Mióta ember él, nyilván sosem volt olyan kor, olyan nagycsalád, horda, törzs, nemzetség, társadalom amelyben az életét továbbadta mindenki. Korán meghalt, betegség gyötörte, nemzőképessége, párkapcsolata hiányzott, vagy szándékosan kerülte el a fogantatást. Ennek ellenére nagy távlatokban évszázadokon keresztül sokasodott az emberiség létszáma, a túltelejesítők nem csak a hiányokat pótolták. A múlt század közepén, leginkább Európában, fogyatkozni kezdtek a túltelejesítők. Fogyatkozott a családonkénti gyerekszám is és nőni kezdett a gyermektelenség aránya. Felgyorsult ez a folyamat a század végére, külön életformát alakított ki magának a szingli és a halálózás kezdte túltelejesíteni a születésszámot. Szánalmasan ostoba demográfusok tudományos konferenciákon azt fejtegették, hogy a népességfogyásba nem szabad beleszólni, az emberi szabadságjogokat sértenék vele, de különben sincs értelme a beavatkozásnak, mert a csökkenő születésszám korjelenség és befolyásolhatatlan. Jó ideig a demográfia uralkodó nemzetközi szemlélet volt ez akkor a demográfiában. Miközben évtizedek hosszú során mindenütt a világon az európai civilizáció hatókörében statisztikai felmérések igazolták, hogy a jövedelemosztás a legmagasabb életszínvonalon azokat premizálja, akik pusztítják a társadalmat, a társadalom éltetése viszont büntetendő cselekmény, már az egyke vállalás is morzsolja, a több gyerek viszont felére, harmadára csökkenti a család jövedelmi fejadagját. Felmérések szerint az eltartott nélküli kereső fejadagja átlagosan kétszerese, háromszorosa, három és félszerese volt azonos munkát végzők között a három vagy több eltartottat ellátó család jövedelmi szintjénél. Csak a kommunizmusban térhetünk át a szükségletek szerinti ellátásra, akkor majd megkapja a család ami jár a gyerekeknek, írták, mondták, tanították hajdani ideológusaink. Rá is kérdeztem akkor. Csak a kommunizmusban? Addig nem kapnak enni? Az elmezavar tehát maradt. Telnek az évek, évtizedek, mélyül a fogyás, az elmélyülés, de a gyilkos élőködés veszedelme szóba sem kerül. A közösségi lelkiismeret helyenként már a múlt század elején nyugtalankodni kezdett a családi pótlék, juttatások, családsegítő szolgálat formájában és egyházi, közéleti és szakmai viták kíséretében. Mintha a családsegítés politikájából indulna ki, hogy korunk munkabéréiből

mégiscsak kimaradt az utódnevelés fedezete és a családtámogatás politikája annak a pótlására hivatott. Elképzelné is nehéz, hogyan lehetett elhitetni százmilliókkal, sok tízmillió diplomással köztük, azt az oktondi képtelenséget, hogy az élet újratermelése, az utódnemzedékek világrahozatala, szükségleteinek korszerű ellátása, felnevelése, oktatása, munkába állítása, családalapítása - ismétlem most Theodor W. Schultz Nobel-díjas közgazdász számításait miszerint a nemzeti jövedelem 30%-át igénylő jövő beruházása - csupán magánügy, hobbi, jóleső időöltés, ki bélyeget gyűjt, kutyát tart, ki gyereket nevel. Mert ez a világ rendje.

Európa mint etnikai aknamező.

Már évekkel ezelőtt jelezte egy számvetés, hogy Európának fogyatkozó népességének pótlására, a megromlott korszerkezet helyreállítására 160 millió betelepülőt kellene befogadnia. Semmi gond nem volna ezzel, ha csak egy statisztika volna, bőven telne 160 milliónyi pótlás a túlszaporodó országokból, ha nem allergén nyelvek, hitek, kultúrák, hagyományok, szokások, szándékok keverednének és nem hoznának létre elvénült társadalmakban kibiztosított etnikai aknamezőt. A betelepülő szörvány asszimilálódik, mert akarja is, akarja hogy hasonlítson mindenben és minél jobban a befogadó környezetéhez. Nagy sikerélmény ha már észre sem veszik rajta hogy jövevény. Nagyon nehezen, vagy egyáltalán nem asszimilálódnak, viszont százezres, milliós tömbökben a betelepülők. Első nemzedékük még alkalmazkodik, megszokja, elviseli a megkülönböztetést, de gyerekeiknek, unokáiknak már ez a szülőházjuk, már annak is élnek meg és különösen érzékenyek minden megkülönböztetésre. Beleszületnek pedig a megkülönböztetésekbe, elkerülhetetlen de mindennapos ha csak a tükörbe néznek már akkor is, utcán, pult mellett, munkahelyen, lakóhely környékén, ha ezek közül csak egy sértené őket naponta egy mozdulattal, fintorral, megjegyzéssel, magát az életet fogják elviselhetetlennek érezni. Az enervált, vénülő, kultúrájában is fertőzött Európa 80 milliónál sokkal-sokkal kevesebb fiatal, életerős, sorstársaival szolidáris, nyelvében, hitében, hagyományaiban idegen jövevényt sem volna képes franciává, angollá, németté, egyáltalán európaivá asszimilálni. Számolni kell azzal, hogy az etnikai aknamezőn hamarabb lesznek áldozatok a vénülő, ritkuló befogadók, mint a betelepülők, akik fiatalok, életerősek és szaporák. Mert ennek az aknamezőnek a mélyén robbanóanyagok egész arzenálja rejtőzik. Klasszikus képlete a kizsákmányolásnak, az élőködésnek. Valahol a harmadik világban megszületik a gyerek, felnevelik, annyira amennyire oktatásban is részesül, a beruházás tehát megtörtént, létrejött a munkaerő. A minősége nem feltétlenül kívánatos, ám ha szorongat a hiány, üzemel a civilizált tolerancia és a kínálkozó kész ingyenes munkaerő átszippantja a faluból a városba, Afrikából, Ázsiából Európába, Amerikába. Szegény országból a gazdag országba, túlszaporodóból a fogyóba. Valakik tehát áldoztak rá gondot, anyagiakat, felnevelték, de a termését mások élvezik. Egy élet munkájával és utódaival új hazáját ajándékozta meg. Alig valószínű, hogy a befogadó őslakosok vénülő, fogyatkozó, széteső társadalma sokáig élvezheti majd ezt, az őt nem illető hozadékot. Ez a hozadék, voltaképp elsajátítás, eltulajdonítás a Marxi kizsákmányolási rátához viszonyítva, annak a legkevesebb százszorosa. A globális pénztöke tehát, még hozzá erős baloldalinak sminkelt támogatással, régóta hadat visel a humán töke a saját nevelésű utódlás ellen. Mondván drága mulatság saját utódokat szülni, 20-25 éven át nevelni, oktatni, tiszta ráfizetés, amikor a harmadik világ tömérdek

emberfeleslegéből fiatal, import munkaerő bármilyen mennyiségben, várakozás nélkül és ingyen kapható. Aki a saját utód mellett érvel hamar megkapja az idegenyűlölő, rasszista, szélsőjobb és hasonló bélyegeket, és a neoliberalizmus meghirdette Európában az ölelkező kultúrák násszát, a multikulturális paradicsomot. Ez idő szerint az ölelkezésekkel is gondok vannak, meg a násszal is. Üzemelni kezd viszont az aknamező. 2005 őszén Franciaországban és környékén pusztító tüzek ezrei gyúltak, barikádokat építettek a bevándorló gyerekei. Angliában is, Németországban is. Megbukni látszik tehát a csábító nagy biznissz. A jövő a saját utód, jó étvágyú fogyasztás és az elfogyasztottak pótlása import utódlással bármennyire ingyenes mégis csak idegen milliókkal. Az az ideológia, amely Európa-szerre megbélyegezte, legyalázta a ragaszkodást a történelmi identitáshoz, a nemzeti értékekhez, az élet mennyiségi és minőségi átörökítéséhez saját utódlásban, amely szemérmetlen elősködésre alapozva építette át Európa jövőjét, a végpusztulás lejtőjére terelte a kontinens elvénuülő népeit. A következő évtizedek döntik el, hogy a befogadók ritkuló utódaik a 80 millió betelepült és a további betelepülők szapora utódaival kialakítják-e a béketűrő modus vivendit. Meglehet arról a 80 millió betelepülőről azt írják majd a jövő történészei, a huszadik század végén Európában kezdődött a világ újrafelosztása. Sok cikket és hozzászólást olvastam ebben a témakörben, az idézett diplomás író-szociológusnak írása fejezte ki legteljesebben a korabeli liberális közvéleményt. Hasonló szellemű, eszement hozzászólások százaival egészíthetném ki s már maga ez megbízhatóan jelzi az elfogultság, a személyes érdek, az élősdű hajlamok jelenlétét ha országos vita egyik pólusa körül ilyen irányban tömörülnek a képtelen ostobaságok. Kérdés az elmúlt kétszáz évben kialakult elmezavar okán, ha a sikkasztástól védettebb helyet keresnénk a pénzügyi rovatban a jövő beruházásainak, nem éppen abból kellene kiindulnunk, hogy a családsegítő szolgálatok már nemzetközi méretben kikényszerítették a természetbeni bérezésben évezredekig érvényes családra méretezett számvetést s ha a bér családos gyermekeket illető része kimaradt a borítékból, legalább egy töredékét besorolták valamilyen juttatás címén a szociálpolitika alrovatába. Ha az anyának minden újszülött után számlát nyitna az állam, az önkormányzat, vagy a jövő beruházásainak kezelésével megbízott bank, intézet vagy minisztérium, ha felnőtt, független állampolgárrá, önálló képzett munkaerővé válásáig végig kísérné ez a számla az életét az újszülöttnak, és szigorú ellenőrzéssel ellátná az emberi, szakmai szükségleteit, egyszeriben tisztulna ez a világ-méretű elmezavar s a gyilkos elősködéstől is végleg megszabadulhatnánk.

Ezen módon valóban kiemelhetnénk a munkabérből a jövő beruházásait, a munkaerő előállításának fedezetét. A gyermekek számláinak kezelését szigorú ellenőrzéssel szülőkre bízva, a lehetőség szerint korlátozva a sikkasztás, ezáltal az elősködés lehetőségét, eltörölve a családtámogatás juttatásait, átutalva egyben a költségvetési, utódlás számláira. Számos hasonló megoldás lehetséges. Tehát nagyon-nagyon eltávolodtunk a demokrácia tudományos minősítésétől, csak lépcsőzetesen közelíthetünk hozzá. Olyan messze vagyunk gondolkodásban főleg, ettől a tudományos törvénytől. Ilyen lépcsőnek ígérkezik Baranyi Károly javaslata is a szülők részesevé dolgozó gyerekeik jövedelemadójából. Nos inkább csak egy példával jellemzem az eltávolodásun-

kat. Csupán azzal állíthatnánk helyre a demográfiai tudományos rendjét, a jövő beruházásainak ráterhelését az állampolgárra, egyedül igazságos módon, ha visszafizettetnénk a sterilizáltakkal, a művi abortusz törzsvenedégeivel, a szinglikkel, a meleg együtt élőkkel, az akaratlagos gyermektelenekkel meghatározott életkoruktól kezdve élethosszig bérüknek, fizetésüknek azt a részét, amely a világra nem hozott gyerekeiket illetné és őket is szülői minőségükben illette volna. Európába az lenne a norma hogy Európában száz házaspárnak 200-220 gyereke legyen, ahhoz hogy szinten maradjon a népesség. Ma Európában ezt egyetlen országban teljesítik, Albániában. Nincs több. Nálunk valamivel több, mint a felét teljesítik. 132 a 210-220 helyett. Tehát elég gyorsan fogyunk, ezt azért jó ha megjegyezzük. És még egy dolog van, mert idáig csak az észnek beszéltem, de azért hadd mondjak egy pár szót szakmám szerint az érzelmeknek is. Annak az elősködési formának az eltervezett akaratlagos gyermektelen életmódnak a leghatásosabb fegyvere, pajzsa és dárdája az a hamis szólal, melyet pendelyes korunktól fogva a legmélyebben magukba szívhattak a liberális agy mosás áldozatai. Ez magánügy, senkinek semmi köze hozzá. Az élet átörökítésének megtagadása, tehát életformává választott jog és ez a fajta elősködés a jogrendbe beépülve pusztítja a civilizált társadalmakat. Hogy ez a beépülés a jogrend gyalázata észérvekkel aligha vitatható. De minden észérvnel erősebb az az igazság, amelyet csak érzelmeivel foghat fel az ember. Valóban magánügy hogy megmaradunk vagy kiveszünk a világból? Ha elgondolom hány millió éves lehet a mellemben ez a szívdobogás, amelyet elődeink beláthatatlan sora adott tovább egymásnak, szülők a gyerekeiknek, ezer és százezer éveken át, ez a soha egyetlen percre meg nem szakított szívdobogás, amely most bennem él, ha elgondolom mennyi munka, mennyi harc, mennyi szenvedés, mennyi véráldozat előzte meg ezt a szívdobogást százezer és millió éveken keresztül, hogy Magyarországon egy borsodi faluban egy nő meg egy férfi ezt az örökségét nekem adhassa tovább, valóban magánügy hogy tovább adom én is több millió éves örökségemet vagy magamban fojtom el, akaratlagosan örökre megszakítom. Jóvátehetetlen. Valóban magánügy volna ez a szinte tömeggyilkosság, melyek elődeink beláthatatlan sorát és lehetséges utódaink beláthatatlan sorát veszíteném el magamban. A jogrend természetesen magánügyként kezeli, a parlament többsége is, az utód megtagadása nem büntetendő cselekmény, még a legszigorúbb minősítésben sem büntetendő jogi, hanem erkölcsi kérdés. Ez így van jól. Abból a számításból veszem, hogy a társadalom kontinuitása, folyamatossága, az élet szinten tartása, az egészséges korszerkezet megőrzése a nemzedékek váltásában, az újratermelésében elsőrendű közérdek, akkor már a józan ész elbizonytalanodik, hogy magánügynek tekinthet-e ha a társadalom továbbéltetéséért élethosszig nélkülözés jár, a gyilkoltságáért meg két-háromszoros életszínvonal, karrier, mesebeli élvezkedés. Korántsem egyedüli oka, de önmagában is célszerű programja ez a biztos pusztulásnak. Egészséges társadalmakban van vészkiárat a pusztulásból, a sorsközösség érzetének a nemzeti szolidaritásnak az ébredése. Magyarországon ezt a vészkiáratot befalazta Kádár, Aczél rendszere. Kádár ellenforradalma egyébként nagyon helyesen úgy ítélte meg, hogy 1956 kommunizmust emészítő tüze a nemzeti összetartozás érzésének, a nemzeti önvédelem fellobbanásából támadt, tehát 33 éven át százezer pártitkár, agit-propos és egyéb aktivista orrán-száján dőlt a nacionalizmus elleni harc, a nemzeti érzés legyalázása, az

identitás elroncsolása. Egészséges életre való nemzetben a végveszély fellobbantja az önvédelem csodálatos erőit. És ezt úgy kell lássam, hogy nem a mi esetünk. Vajon hová züllött 33 év alatt 1956, testvéri egységben önfeláldozó nagyszerű hősi népe, melyet körülcsodált a világ? Rákosinál is kártékonyabb volt Kádár, Aczél rezsimje. A történelem szemétdombjára lökte azt a népet, amely 56-ban világtörténelmet alkotott. Ma a volt kommunista országok között is a nemzetidegen legutolsó hely illeti. Hová züllött 56 csodálatos népe? Őt ember közül négyet a hatalom és a sajtó monopóliuma mivé nyomorított el? 2005-re gondoljunk. Minden hiába? Azt az iszonyú erejű sodrást, amely a pusztulás partjára lökött bennünket már lehetetlen fékezni, megállítani? Ha így volna akkor számunkra a tisztességnek, a becsületnek egyetlen útja marad, ami lehetetlen.

BULÁNYI GYÖRGY

A KÖZÖSSÉG ÉS ANNAK FAJAI II.

Iskarióti Júdás

1. Csak három listában olvasható róla: "aki később elárulta őt" (Mt 10,4; Mk 3,19; Lk 6,16), mert mire a negyedik listához (Csel 1.16) érünk, addigra ez az elárulás már nem jövő, hanem múlt.

2. János arról értesít minket evangéliumában, hogy Jézus már korábban is tudta, hogy Júdás elárulja őt: tájékozott volt, amikor Kafarnaumban, a zsinagógában tanított. Azt is tudta, hogy Júdás – ördög. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg benne. Engem az élő Atya küldött, s általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik. Ez a mennyből alászállott kenyér nem olyan, mint az, amelyet atyáitok ettek és meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, az örökké él." Tanítványai közül, akik ezeket hallották, többen azt mondták: „Kemény beszéd. Ki hallgatja?” Jézus tudta, hogy tanítványai méltatlankodtak miatta, azért így szólt hozzájuk: „Botránkoztok rajta? . Hozzátok intézett szavaim lélek és élet, de vannak közöttetek, akik nem hisznek.” Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, kik nem hisznek, és ki fogja elárulni. Ettől kezdve tanítványai közül sokan visszahúzódtak, s többé nem jártak vele. Jézus azért a tizenkettőhöz fordult: „Ti is el akartok menni?” Simon Péter felelt neki: „Uram, kihez mennénk? Jézus így válaszolt: „Nem tizenkettőtöket választottam ki? De egyikőtök ördög.” Júdást értette rajta, az iskarióti Simon fiát. Mert ő lett az árulója, egy a tizenkettő közül. Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, kik nem hisznek, és ki fogja elárulni (Jn 6,54...71).

3. János arról is értesít minket, hogy Júdás tolvaj is volt, nemcsak áruló: Mária vett egy font valódi nárduszból készült, drága olajat, megkenete vele Jézus lábát és megtörölte a hajával, a ház betelt az olaj illatával. Az egyik tanítvány, az áruló Júdás, aki elárulta, méltatlankodott miatta: „Miért nem adták el inkább az olajat 300 dénárért, s miért nem osztották szét a szegények közt?” De nem azért beszélt így, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem mert tolvaj volt: ő kezelte a pénzt és eltulajdonította, amit rábíztak. Jézus így szólt: „Hagyd békén! Hadd tegye, hiszen temetésem napjára teszi. Szegények mindig vannak veletek, de én nem leszek mindig veletek.” Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be,

s aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.” E szavak után Jézusnak mélyen megrendült a lelke, s megerősítette: „Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.” Erre a tanítványok egymásra néztek, mert nem tudták, melyikükről mondta. A tanítványok közül az egyik, akit kedvelt Jézus, az asztalnál Jézus mellett ült. Simon Péter intett neki és kérte: „Kérdezd meg, kiről beszél.” Erre Jézus keblére hajolt és megkérdezte: „Uram, ki az?” Jézus így felelt: „Az, akinek a bemártott falatot adom.” Ezzel bemártotta a falatot, fogta és az áruló Júdásnak nyújtotta, az iskarióti Simon fiának. A falat után rögvest belészállt a sátán. Jézus csak ennyit mondott neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!” De az asztalnál ülők közül senki sem értette, miért mondta neki. Mivel Júdás kezelte a pénzt, némelyek azt gondolták, hogy Jézus megbízta: „Vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz.” Vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. Mihelyt átvette a falatot, Júdás nyomban elment. Éjszaka volt. (Jn 12,4...13,30).

4. Júdás árulásának története a négy evangélistánál:

Iskarióti Júdás, egy a tizenkettő közül elment a főpaphoz, hogy elárulja. Amikor ezek tudomást szereztek róla, megörültek és pénzt ígértek neki. Ezért kereste a kedvező alkalmat, hogy a kezükre adhassa (Mk, 14, 10-11).

Ekkor a tizenkettő közül az egyik, a karióti Júdás, elment a főpapokhoz, és ezt kérdezte tőlük: „Mit adtok nekem, ha kezetekre adom?” Azok harminc ezüstöt fizettek neki. Attól kezdve már csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa nekik (Mt 26, 14-16).

A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan ölhetnék meg, de félték a néptől. A sátán hatalmába kerítette az iskarióti Júdást, a tizenkettő közül az egyiket. Elment, hogy megbeszélje a főpapokkal meg a templomórség vezetőivel, hogyan tudná nekik kiszolgáltatni. Ezek örömmel fogadták és megegyeztek vele, hogy pénzt adnak neki. Beleegyezett, és kereste a kedvező alkalmat, hogy a nép tudta nélkül kiszolgáltassa nekik. (Lk 22, 2-6).

Vacsora közben történt, amikor a sátán már fölébresztette az áruló Júdásnak, Simon fiának szívében a gondolatot, hogy árulja el. Jézus tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott, s hogy Istentől jött és Istenhez tér vissza. Mégis fölkelt a vacsora mellől, levetette felsőruháját, fogott egy vászonkendőt, és maga elé kötötte. Aztán vizet öntött egy mosdótálba... (Jn 13, 2-5).

5. Júdás részvétele a szövetségkötő lakomán

Miután a vacsorához letelepedtek, Jézus így szólt: „Bizony mondom nektek, egyiketek elárul engem, egy, aki eszik velem.” Elszomorodtak és sorra kérdezték: „Csak nem én?” Így válaszolt: „Tizenkettőtök közül az egyik, aki velem egyszerre nyúl a tálba. Az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van róla írva, de jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.” (Mk 14, 18-21).

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hogy akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” Így felelt: „Menjete be a városba ehhez meg ehhez, és mondjátok meg neki, hogy a Mester üzeni: Közel az időm, nálad költöm el tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.” A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, elkészítették számára a húsvéti bárányt. Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkét tanítvánnyal. Vacsora közben megszólalt: „Bizony mondom nektek, egyiketek elárul.” Erre igen elszomorodtak és sorra megkérdezték: „Csak nem én vagyok az, Uram?” „Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el” - felelte. Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna neki, ha

meg sem születik." Erre Júdás, az árulója is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, mester?” „Magad mondtad” - válaszolta. (Mt 26, 19-25).

Így szólt hozzájuk: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé nem eszem ezt, míg be nem teljesedik az Isten országában.” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „Vegyétek, osszátok el magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.” Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremlében, amelyet értetek kiontanak. De nézzétek, az áruló keze is rajta az asztalon. Az Emberfia ugyan elmegy, de jaj annak az embernek, aki elárulja.” Erre kérdegetni kezdték egymást, ki az közülük, aki ilyet tesz (Lk 22,15-23).

Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg. Bizony, bizony mondom nektek: Nem nagyobb a szolga uránál, sem a küldött annál, aki küldte. Ha ezt megértitek, s tetteitekben ehhez igazodtok, boldogok lesztek. Nem mindnyájatokról mondom ezt, mert hiszen tudom, kiket választottam ki. De be kell teljesednie az Írásnak: „Aki kenyeremet eszi, sarkát emelte ellenem.” Előre megmondom, mielőtt megtörténnék, hogy amikor majd bekövetkezik, higgyétek, hogy én vagyok. Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.” E szavak után Jézusnak mélyen megrendült a lelke, s megerősítette: „Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.” Erre a tanítványok egymásra néztek, mert nem tudták, melyikükről mondta. A tanítványok közül az egyik, akit kedvelt Jézus, az asztalnál Jézus mellett ült. Simon Péter intett neki és kérte: „Kérdezd meg, kiről beszél.” Erre Jézus keblére hajolt és megkérdezte: „Uram, ki az?” Jézus így felelt: „Az, akinek a bemártott falatot adom.” Ezzel bemártotta a falatot, fogta és az áruló Júdásnak nyújtotta, az iskarióti Simon fiának. A falat után rövest belézállt a sátán. Jézus csak ennyit mondott neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!” De az asztalnál ülők közül senki sem értette, miért mondta neki. Mivel Júdás kezelte a pénzt, némelyek azt gondolták, hogy Jézus megbízta: „Vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz.” Vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. Mihelyt átvette a falatot, Júdás nyomban elment. Éjszaka volt. (Jn 13, 14-27)

6. Júdás szerepe Jézus elfogatásában

Harmadszor is visszament hozzájuk, s azt mondta nekik: „Még mindig alusztok és pihentek? Elég volt. Itt az óra, az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljete fel, induljunk! Íme, közeledik hozzám az áruló!” Míg beszélt, odaért Júdás, egy a tizenkettő közül, s vele karddal és doronggal felfegyverezve egy csapat, amelyet a főpapok, írástudók és vének küldtek ki. Az áruló így adott jelt: „Akit megcsókolok, ő az. Fogjátok el és vezessétek el biztos őrizet alatt!” Odaérve rögtön Jézushoz lépett: „Mester!” - szólt és megcsókolta. Erre rátették kezüket és elfogták (Mk 14, 41-46).

„Aludjatok csak és pihenjete! Elérkezett az óra. Az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljete föl, menjünk! Nézzétek, itt jön, aki elárul.” Még beszélt, amikor odaért Júdás, a tizenkettő közül az egyik, s vele a főpa-

poknak és a nép véneinek megbízásából egy kardokkal és dorongokkal fölszerelt csapat. Az áruló jelben egyezett meg velük. „Akit megcsókolok - mondta -, ő az, fogjátok el!” Azzal mindjárt Jézushoz lépett. „Üdvözöllek, Mester!” - mondta, és megcsókolta. Jézus megkérdezte: „Barátom, miért jöttél?” Erre körülfogták Jézust, kezét emeltek rá, és foglyul ejtették (Mt 26, 47-50).

Keljete fel és imádkozzatek, nehogy kísértésbe essetek!” Mielőtt még befejezte volna szavait, egy csapat érkezett. Júdás vezette, egy a tizenkettő közül. Jézushoz közeledett, hogy megcsókolja. Jézus megkérdezte: „Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?” (Lk 22, 47-48)

Jézus kiment tanítványaival a Kidron-patakon túlra. Ott volt egy kert. Odament tanítványaival. Ezt a helyet Júdás is ismerte, aki elárulta, mert Jézus gyakran járt ide tanítványaival. Júdás kapott egy csapat katonát, és a főpapoktól és a farizeusoktól pedig szolgálkat, és kiment velük, lámpákkal, fáklyákkal és fegyverekkel fölszerelve. Jézus tudta, mi vár rá. Eléjük ment hát, és megszólította őket: „Kit kerestek?” „A názáreti Jézust” - felelték. Jézus megmondta nekik: „Én vagyok.” Júdás is ott volt közöttük, aki elárulta. Amikor azt mondta: „Én vagyok”, meghátráltak, és földre rogytak. Jézus ezért újra megkérdezte: „Kit kerestek?” „A názáreti Jézust” - felelték. Erre Jézus így folytatta: „Mondtam, hogy én vagyok. De ha engem kerestek, ezeket engedjétek el.” Így beteljesedett, amit mondott: „Senkit sem vesztettem el azok közül, akiket nekem adtál” (Jn 18,1-9).

7. Értesülünk Mátétól meg Lukácstól Júdás végsorsáról

Máté: Amikor Júdás, az áruló látta, hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek. „Vétkeztem - mondta -, elárultam az igaz vért.” „Mi közünk hozzá? - válaszolták. - A te dolgod!” Erre az ezüstöt beszórta a templomba, aztán elment és felakasztotta magát. A főpapok fölszedték a pénzt, de úgy vélték: „Nem szabad a templom kincstárába tenni, mert vér díja.” Tanácsot tartottak, és megvették rajta a fazekas telkét az idegenek számára temetőnek. Ezért hívják azt a telket még ma is Vérmezőnek. Így beteljesedett, amit Jeremiás próféta jövendölt: Fogtam a harminc ezüstöt, annak árát, akit Izrael fiai becsültek ennyire, s a fazekas telkéért adták, ahogy az Úr parancsolta nekem (Mt 27, 3-10).

Testvérek, férfiak! Be kellett teljesednie az Írásnak, amelyet a Szentlélek Dávid szájával Júdásról, azok vezetőjéről jövendölt, akik elfogták Jézust. Közénk számított, a mi szolgálatunk jutott neki is részül. Gonoszsága bérének telket szerzett magának, amikor pedig lezuhant, kettérepedt és kifordultak a belei. Erről Jeruzsálem minden lakója tudomást szerzett, úgyhogy azt a telket az ő nevükön Hakeldamának, azaz vérmezőnek nevezték el. Benne van ugyanis a zsolttárok könyvében: Lakóhelyük váljék sivataggá, ne lakja senki sátrukat. És: Tiszttségét kapja meg más. Kell tehát, hogy azok közül, akik mindig velünk tartottak, amikor a mi Urunk, Jézus közöttünk járt-kelt, kezdve János keresztségétől egészen mennybevétele napjáig, valaki velünk együtt tanúskodjék feltámadásáról.” Kijelöltek hát kettőt, Józsefet, akit Barszabbásznak vagy más néven Jusztusznak is hívtak, és Mátyást. Majd imádkoztak: „Uram, ki belelátsz mindenkinek a szívébe, mutasd meg, e kettő közül kire esik választásod, hogy átvegye az apostoli szolgálatban azt a helyet, amelyet Júdás hűtlenül elhagyott, hogy az őt megillető helyre jusson.” (Csel 1,16-25)

8. Miért árulta el Iskarióti Júdás Mesterét, a világirodalom kétezer esztendőn keresztül egyik legizgalmasabb kérdése. 1940-ben erről írtam szakdolgozatot. Az evangéliumokban tette el volt rendelve (Lk 22,22) a pénzvággy (Jn 2,16), az

ördög vitte árulásba (Jn 6,71). A 2. századbeli gnóosztikus apokrif *Júdás örömhíre* szerint Júdás társmegváltó! Nélküle nincsen megváltás (Tertullianusz). Az *apologéták* igazolják, amit az evangéliumok tanítanak. *Szent Ágoston* szimbólumot lát Júdásban, Júdásból nem egy van: az egy gonosz a gonoszok egész hadát képviseli. Az *ókor*: nem annyira Júdás alakja érdeklí, mint a kísértés, a bűnvád, a jóvátevés, a kétségbeesés problematikája. Közlebb jutott hozzá a *középkor*, melynek Júdás-képét inkább az érzelem, mintsem az értelem, költők és nem teológusok alakították – Jézus-életrajzokban, legendákban, passió-játékokban. Eupolémius Messiadé-jában a politikai hatalomért küzdő zsidó nép királyi képviselője. A *Legenda Aurea*ban Cyborea álmod lát: egy gyalázatos fiút fog szülni, aki megöli öccsét. Majd megrendül, és ezért csatlakozik Jézushoz. 4. században egy Júdás-eposzt is találunk s benne Júdás pokolbeli szenvedése: csak vasárnaponként jöhet ki onnan egy-két órát enyhülni. A passió-játékokban a nagyon gyűlölt kapzsi, pénzkuporgató zsidó típusaként jelenik meg a nézők előtt. Ez az ábrázolás kiváltotta a gettó zsidóságának az ellenhatását. A *zsidó hagyományban* egy furfangos, Jézusnak, a csalónak mindig felibe kerekedő Júdást találunk, aki végül is megöli a Krisztust. Júdás belső tragédiájáig a középkor nem jutott el. Nem érdekelte Júdás, az ember. A renaissance-t sem ez a századok mocskolta alak érdekelte. A *reformáció*, a *barokk* is érdektelen maradt. Abraham a Santa Clara: Miért szemelte ki Jézus apostolnak őt? Mi dolgod van vele? Te légy jó és jámbor... Hangulati páriját megtaláljuk Telegdi Miklós prédikációiban is. Újat majd csak az a kor nyújt, amely szembehelezkedik a Szentírással: a *felvilágosodás*. Klopstock Messiasában Júdás délceg külsejű, igazi férfiszépség, aki Krisztus uralma alatt is, Kaifás uralma esetén is biztosítani akarja magát. Hogyan hasonlott meg egymással Jézus és Júdás? Renan szerint az mindennapos dolog. Volkmar szerint ez pusztán kitalálás, a paulinusok költötték, hogy Pált apostolsághoz juttassák. A 19. század új Júdást alkot. Váradi Antal Iskariótja (1877) szerint Júdás ugyan a zsidó érdekek harcosa, de árulásra végül is az bírja rá, hogy Mária Magdolnát, menyasszonyát elhódította Jézus. Mauriac szerint Júdás csak mímelte a Krisztus-követést. Papini szerint Júdás marad a megváltás titkához kötött misztérium (B. Gy.: Júdás az irodalomban – Katolikus Szemle 1943, 196-201).

Hetven év telt el azóta. Nem vizsgálom, mi újat hozott e hatvan év, mert Máténál többet nem remélek, aki ezt írja: *Amikor Júdás, az áruló látta, hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek.* „Vétkeztem - mondta -, elárultam az igaz vért.” „Mi közünk hozzá? - válaszolták. - A te dolgod!” *Erre az ezüstöt beszórta a templomba, aztán elment és felakasztotta magát.* Lukács, ha az ApCsel írása idején olvashatta volna Máté e szövegét, aligha írta volna azt, amit Jézus menybemenetele után Péter ajkára ad: *Be kellett teljesednie az Írásnak, amelyet a Szentlélek Dávid szájával Júdásról, azok vezetőjéről jövendölt, akik elfogták Jézust.* Közénk számított, a mi szolgálatunk jutott neki is részül. *Gonoszsága bérén telket szerzett magának, amikor pedig lezuhant, kettérepedt és kifordultak a belei. Erről Jeruzsálem minden lakója tudomást szerzett.* Lukács nem volt Júdás társa a Tizenkettőben, Máté igen. Máté csak elfutott a Getszemániból, de Péter ott maradt és a főpap udvarában megtagadta Mesterét. Mély

együttérés érzik Jézus Máté-rögzítette szavaiban: *megbánta tettét, ahogy Péter is, aki kakasszóra keserves sírásra fakadt; visszavitte az ezüstöt, nyilvános bűnvallomást tett: vétkeztem, elárultam az igaz vért, és utána felakasztotta magát; a pénzt a templomban szétszórta és nem vett telket magának.* Jézusnak – s Atyjának is – vissza kellett vonnia a jajt. Júdás olyan, mint a tékozló fiú. Graham Green írt egy regényt – *A végzet embere* címűt. Mr Scrobie szereti a feleségét. Kér évre kiküldetést kap, s annak helyszínén is megszeret egy nőt. Két év után, küldetésének végén föbe lövi magát. Megtisztítja a Földet attól a szemét frátertől, aki Mr Scrobie névre hallgat. Ezt csinálja Júdás is, aki *közénk számított, a mi szolgálatunk jutott neki is részül... aki mindig velünk tartott, amikor a mi Urunk, Jézus közöttünk járt-kelt, kezdve János keresztségétől a szövetségkötő lakomáig, aki nem volt akárki, ha Jézus egy éjszakát töltött imádságban, mielőtt összeállította a Tizenkettőt és Júdás is helyet kapott.*

(*folytatjuk*)

SZEGEDI CSABA

PORTRÉ - GÉCZY GÁBOR, FIZIKUS, TANÁR

- 1963. február 6-án születtem a szabolcs-szatmár megyei Csengeren. Iskoláimat Budapesten végeztem, középiskolába az Eötvös József Gimnáziumba jártam. Diplomámat a Kossuth Lajos Tudományegyetem matematika-fizika szakán szereztem 1989-ben. Az egyetem alatt és után a debreceni Atommagkutató Intézet Radon Csoportjával geofizikai radioaktivitás vizsgálatokat folytattam, ennek kapcsán kétszer OTDK első díjat kaptam. Kutatásaim eredményeit számos hazai és külföldi referált folyóiratban publikáltam. 1990-ben Akadémiai Doktori Ösztöndíjat nyertem az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Természettudományi Tanszékére. Itt a természetben előforduló önhasznosító alakzatokat (fraktálok) vizsgáltam. Ez vezetett arra, hogy felfigyeljek bizonyos - a természet minden szintjén felbukkanó - alapformákra. Legnagyobb megdöbbenésemre, ezeket az univerzális formákat alapmotívumként megtaláltam az ősi kultúrák (India, Egyiptom, Észak- és Dél Amerika stb.) ábrázoló művészetében és a magyar népművészetben is. Kutatóútjaimon sorra vizsgáltam az ún. „magas-civilizációkat” (Egyiptom, Mezopotámia, Görögország, Róma stb.) és mindenütt azt tapasztaltam, hogy a táj és a tájban élő ember harmonikus kapcsolatának megbomlása miatt sivatagosodtak el ezek a területek. Az ösztöndíj alatt elvégeztem az ELTE számítástechnika szakát. Gödöllői családi házámban élek feleségemmel és két fiammal. Feleségem a gödöllői Szent István Egyetem Fizika Tanszékén tanít.

- És Ön hol tanít most?

- Továbbra is az ELTE Természettudományi Tanszékén, de már külsősként. Mivel a kutatások során nyert tapasztalataim gyökeresen ellentmondtak a hivatalos tudomány állításainak, és nem láttam esélyt arra, hogy nézeteimet belátható időn belül befogadják, 1995-ben eljöttem az ELTE-ről és saját céget alapítottam. Kutatásaimat azóta magam finanszírozom. Jelenleg óraadó tanárként speciálkollégiumot tartok a hallgatóknak „*Szakrális földrajz*” címen. A téma aktualitását jelzi, hogy az órákat a saját hallgatókon kívül más egyetemek diákjai, sőt felnőttek is látogatják.

- Gomba külterületén épül Magfalva, amelyet a MAG csoport építi. Mit jelent a MAG rövidítés?

- A MAG-ot barátaimmal hoztuk létre 1997-ben. Ekora már világosan látszott, hogy az a fajta fogyasztói civilizáció, amelyben élünk még a mi életünkben össze-dől. Elsődleges célunk az volt, hogy a katasztrófa előtt minél több ember függetleníthesse magát a nagy ellátó rendszerektől (gáz-, víz-, villany-hálózatok, nagyüzemi mezőgazdaság és élelmiszeripar, egészségügy stb.), esélyt adva magának és a családjának a túlélésre. Erre a legkézenfekvőbb megoldást a hagyományos, önellátó paraszti gazdálkodás nyújtja, amely évezredekken keresztül bizonyított, amelyben még nagyszüleink is éltek. Ez az életmód nem csak egészséges, tiszta élelmiszert, kényelmes, otthon adó házat és emberhez méltó életet jelentett, hanem - mivel a házépítéstől a mezőgazdasági munkáig mindent kalákában végeztek - közösséget is. Ez a közösségi lét, és az általa nyújtott védelem és biztonság hiányzik ma mindnyájunknak. Ezt próbálja a MAG visszaadni az embereknek. A MAG szó a Minta-ként Alkalmazott Gondviselés elnevezést rövidíti, de benne van a névben az a stratégia, amit a természet használ a túléléshez. Ha közelít a sötétség, jön a tél, a teremtés összegyűjti az élet továbbviteléhez szükséges legfontosabb anyagokat, tudást, energiát és magokat alkot. Ezek a magok hosszú ideig - néha évezredekken keresztül - őrzik az élet mintáját, majd ha újra kedvezővé válnak a körülmények, kicsíráznak és újjáteremtik az életet. A magyar nép nevében (azaz feladatában) is benne van a mag.

- Hogyan épül fel a MAG szervezete?

- A MAG önszerveződő, önvezérelt önellátó közösségek hierarchikus rendszere. Egyetlen cél tart össze bennünket: ma az emberek többsége a másiktól él, mások rovására sikeres, mások munkájából gazdagszik meg. Mi igyekszünk másokért élni. Kb. 50 MAG közösség van határon innen és túl, de Istennek hála, Gomba módra szaporodnak. A MAG-nak saját könyv, CD, DVD stb. beszerzési és elosztási rendszere van, amelyben a valódi múltunkat, éltető hagyományainkat bemutató művek szerepelnek. Igyekszünk mindenhol a helyi óvodákat, iskolákat, könyvesboltokat is ellátni. A MAG pártoktól és egyházaktól független szerveződés. Az alapelveken kívül minden körülményt (szervezeti forma, tagfelvétel, pénzügyek, vezető-választás, saját programok kialakítása stb.) szabad akarattal a helyi közösség dönt el, törekedve a minél teljesebb önállóságra és önállóságra, hogy a Gondviselés Rendje helyett ne mesterségesen kialakított politikai, gazdasági, és társadalmi kényszerek befolyásolják létüket és működésüket. Mi mindenki-ben a jövőt látjuk, ezért - előéletétől függetlenül - mindenkit várunk sorainkba. A kegyelem kora arról szól, hogy Saulusból a keresztényüldöző zsidó rabbiból bármikor Pál apostollá nemesedhet az ember. Aki például otthonában, háza előtt fát ültet, (tartozzon bármilyen ideológiai vagy politikai irányzathoz) lehet, hogy többet tesz a jövőért, mint aki - akár Bocskai ruhában - fröcsögve szidja a másikat.

- Honnan jött az elhatározás, hogy egy falut építsenek fel?

- Ez a XXI. század nagy kísérlete: képesek vagyunk-e újra emberi közösségeket alkotni, melyet a félelem (pénz, politika, hatalom) helyett a szeretet épít fel és tart egyben? Évezredekig ilyen közösségek alkották az emberi társadalmakat, ezt próbáljuk meg újra felépíteni. Tavasszal egy kis csoport elkezdte felépíteni Magfalvát Monor és Gomba között, egy közel 50 hektáros területen. (Gomba felé jobb oldalon, Homok és a

harcvölgyi erdő között - a szerk.). A falu kb. 10 házból fog állni, melyekhez 5 ha földterület tartozik. A telek (kb.1ha) minden lakónak saját tulajdona, a szántó (1ha), a legelő (2ha) és az erdő (1ha) osztatlan közös tulajdonban marad. Ez az erdő- és legelő birtokosság segíti a közös gazdálkodást (csorda, ménes, épületfa, tüzelő). A falu lakói a faluépítő közösség soraiból kerülnek majd ki. Ha elkészül a falu, eleinte csak pár család fog kiköltözni, a többiek pedig fedezik majd költségeiket (üzemanyag, telefon stb.), cserébe az ottlakók egészséges élelmiszereket adnak, rendben tartják a többiek portáit is. A falut olyan mintának szánjuk, amely - reményeink szerint - segíti a helyi MAG-okat a saját falujuk felépítésében. És ezek a falvak egyszer majd összeérnek. A mintaadást tartjuk legfontosabbnak. Azt hogy kijön ide valaki, megtanul földházat építeni, vermet ásni, önállóan gazdálkodni, és ez a tudás nem avul el soha, és az övé marad. Alapelvünk, hogy a falu önellátó, önvezérelt, a természettel együttműködő egység legyen, kizárólag természetes, helyi építő anyagokból épülhet fel (30 km-es körzeten belülről próbáljuk beszerezni az építőanyagot), a gazdálkodásban hagyományos fajtákat és eljárásokat használunk. Mangalicát, szürkemarhát, kopasz nyakú tyúkot fogunk tartani, tönkölybúzából saját magunk sütjük kenyerünket. Régen a falun élők mindent meg tudtak termelni, csak a petróleumot és a sót hozták kívülről. Ezeknek az ismereteknek újra közkinccsé kell válnia, anyanyelvi szintű tudássá. Elhitették a paraszttal, hogy az ő tudásuk már elavult, csak az a jó, ami városról jön, és a parasztok sajnos elhitték. Nem vették észre, hogy a televíziótól a banán ízű tamponig csupa felesleges bővít kapnak az értékeik helyett. Nem vették észre, hogy lassan mindenki beteggé és boldogtalanná válik körülöttük a „szép új világ” halálos ölelésében. Vissza kell adni a parasztság tartását, meg kell mutatni, hogy az ő tudásuk valódi érték, nem avul el, és nem válik szemétté, mint a jogi, számítástechnikai, orvosi stb. ismeretek többsége. Minél egyszerűbb valami, annál maradandóbb, és ami a legegyszerűbb: az örök!

- Most itt táboroznak?

- Igen. 2006. július 17-30. között építőtábor szerveztünk, azzal a céllal, hogy elkezdjük felépíteni Magfalvát, ennek kapcsán megismerjük a hagyományos gazdálkodást és a szerves kultúrát, és megerősítsük a MAG-okon belüli és a MAG-ok közötti kapcsolatokat. Van itt délvidéki, felvidéki, erdélyi és „hivatalos” magyar. A tábor során szeretnénk felépíteni egy kápolnát a falu számára, kemencét, karámokat az állatoknak, rakott falú házat és egy közösségi földházat. Emellett kaszálunk, szénát gyűjtünk, megtisztítjuk az erdőt, gyógynövényeket gyűjtünk. A tábor önszerveződő egységekből áll, melyek alapját az egyes helyi MAG-ok alkotják. Idegenek csak úgy csatlakozhatnak a táborhoz, ha valamely MAG befogadja őket, és felelősséget vállal értük. A gyerekeknek külön foglalkozásokat tartunk: kosarat- és palánkot fonunk, nemeztakarókat, készítünk. A tábor önellátó, a sátrakat, az ellátást, a reggelit és vacsorát az egyes MAG-ok külön intézik. A meleg ebédet minden nap más MAG főzi az egész tábor számára. Az élelmiszereket a monori piacról szerezzük be.

- Milyen a tábori élet? Van-e kötött napirend?

- Természetesen. Ébresztő 5-kor, 5.30-kor reggeli imádság, napköszöntés, 6-tól reggeli torna (Baranta, hagyományos magyar bot- és szablyavívás) 7-13-ig a délelőtti, 16-19-ig a délutáni munkák folynak, vacsora után, pedig takarodóig táborúzz mellett beszélgetünk, éneklünk, néptáncot tanulunk. Van már egy ásott, iható vízű kutunk, áll egy ebédlősátor, asztalokkal, padokkal és egy tábori konyha.

Készítettünk egy napbojleres zuhanyzót is. Megépítettünk két vermet, félig kész egy jégverem és nekifogtunk egy földház megépítésének. Mivel a táborlakók többsége városi „nadrágos” ember (tanárok, mérnökök, orvosok stb.), elég nehéz megszoknunk a tűző napot és a kemény fizikai munkát.

- Van-e, megfelelő szaktudásuk az építkezéshez, a kintléthez?

- Itt a táborban szinte egyetlen falusi sincs, de legtöbbünk nagyapja még paraszt volt. Az apáink Sztálinvárost vagy a vas és acél országát építve - többségükben kényszerből - kiestek a paraszti kultúrából, de a vér nem válik vízzé. A nagyszülői örökség az unokákban bukkan újra felszínre. Tanulságos a bibliai tékozló fiú esete. Elindul a fiú otthonról és minden értékét eltékozolja. Hagyja elveszni ősei hitét, tudását, álmait. Olyan mélyre süllyed, hogy a disznók vályujából enne (TESCO, Győzike stb.) de még onnan is elkergetik. És egyszer csak eszébe jut a szülői ház. Azok a célok és álmok, amik ezer éveken át éltették őseit, nemzetét. Összegyűjti maradék hitét, erejét, merít a megőrzött tudásból és hazatalál a szülői házba. És az Atyja jobbára ülteti. Ezekre a tékozló fiúkra számítunk. Sajnos a falusiak többsége még mindig a városba vágyik, de a városból a természetbe visszavágyó embernek már nem lehet újra eladni, hogy az embertárolóknak épült személtelen és embertelen lakótelepi lét jobb, mint a falusi élet. Sokat segíti munkánkat a táborunkba meghívott két csíki székely gazdálkodó, de nagyon számítunk a helyiek tapasztalataira is.

- Miért pont Gombát választották?

- A választás ösztönös volt, de a döntésünk sok szempontból jónak bizonyult. Segítőkések a helyi emberek, jó a viszony a gombai önkormányzattal. A táj sérült (homokos, száraz, meliorizált földek), de jelentős földenergiákat mértünk a területen. Ezek az energiák éltetik a tájat, ezek sűrűsödnek össze a szenthelyeken. Amikor hármass csillagösvény csomópontot mértünk az egyik dombon végleg eldőlt, hogy itt építjük fel Magfalvát. Az ilyen hármass csomópontok nagyon ritkák, több száz kilométerenként fordulnak elő. Ilyen csillagösvény működteti Tápiószentmártonban az Atilla dombot, de ha sikerül ezt a területet megtisztítani és működését meg erősíteni, a környék az ottaninál sokkal erősebb gyógyító helyet nyer. A tábor előtti vasárnap (július 16-án - a szerk.) kb. 100 fővel Szentkorona Szertartást tartottunk, ezáltal segítve a táj gyógyulását és a szenthely működését. A szertartás naplementekor kezdődött a leendő kápolna helyén, harangszót követően, tűzgyújtással. A Koronán szereplő apostolok és szentek megszemélyesítői a tábor tagjai voltak, őket nevük és születésük alapján választottuk ki. A szentek és apostolok az Évkörnek megfelelő rend szerint mondták el a Koronában az általuk - a Szentírásból vagy néphagyományból - választott idézeteket. A Koronából kijöve mindenki a saját szavaival mondta el üzenetét, kívánságait családjának, barátainak, nemzetének és a világnak. Ugy tűnik a szenthely nem csak minket hívott meg, az erdőben egy valamikori búcsújáróhely nyomaira akadunk. A környéket ma is használják, erre utalnak a nemrégiben kirakott Stációk. Bárki helyezte is el őket, várjuk szeretettel, és a búcsújárókat ősi szokás szerint vendégeljük meg. A természet és az ember rendezett kapcsolatának alapja a szent helyek rendszere. Ha újra békében akarunk élni a természettel ismét éltetni kell szent helyeinket.

- Van hasonlóság az ún. biofalvakkal?

- Sok ilyenben jártunk, legszimpatikusabb a Kaposvár melletti Visnyeszéplak volt, melyet tánc házas fiatalok építettek. Két dolgot mi máshogy fogunk csinálni: hiányzik náluk a közösségi földtulajdon (erdő- és legelőbirtokosság), ezért sokat szenved ott, akinek tehene, lova van. A másik: örvendetes, hogy az ott élő 200 emberből kb. 120 fő gyerek, viszont hiányoznak az öregek. Amely ottani családnál a nagyszülők is kiköltöztek, sokkal jobban haladnak. Mi azt szeretnénk, ha Magfalván minden korosztály jelen lenne, hiszen az időseket minden szerves kultúra értéknek tartotta tudása és élettapasztalata miatt. A biokultúrától, bioélelmiszerekről csak annyit, hogy jártam olyan helyen, ahol a mangalicákat boxokban tartották, és lejárt szavatosságú Maggival etették. A nagyüzemi tartással még ha „bio” is - nem kapjuk vissza a régi, természetes ízeket, mert nem személyes a kapcsolat az állattal, növényvel, nincs rajta áldás. Mindenkinek volt egy kinyúlt és lyukas „Nagymama pulóvere”, amely legmelegebb ruhája volt, mert a nagyanyja belekötötte minden szeretetét.

Ha a paraszt jóérzéssel, szeretettel dagasztja a kenyeret, vakargatja a disznó fülét, egy különleges, láthatatlan erő járja át az ételmezt (az életet): az ízek tengere. Az Isten.

BULÁNYI GYÖRGY AZ ELSŐ TALÁLKOZÓ

Megvolt az első találkozó: négy cigány volt jelen és három magyar. Corrobori volt ez: cigány és magyar egy néppé táncolta magát Jézusban, az egymást átölelő szeretetben. Virágvasárnap délelőttje volt. Meggyújtottuk a gyertyát s énekeltünk: A keresztfához megyek...

Aztán imádkoztunk saját szavainkkal. Nem mind a heten, mert Dani, Józsi és Gyöngyi két éves kislány még nem tudott. Ő csak nézte az égő gyertyát és a szívével biztosan felfogta, hogy itt valami csodálatos dolog történik.

Ahogyan Sinka is kisfiúként látta és hallotta, hogy

*Egyszer volt szép az anyám tánca,
amikor kendőjét gyepre hánnya,
a Korhány vizénél Pusztapádon
s bokázó lába pásztortűznél
öles apám öröme
szállt, mint illat a virágon.*

Aztán Dani nyugtalankodott. Odaadtam neki a Beech Grove-ban készített autót, az apja hámozott neki almát, én meg adtam neki két Pocket Coffee csokit. Aztán körben bemutatkoztunk: kik vagyunk. Mikor ez megvolt, pár perces gondolkodás után kérdéseket fogalmaztunk: Mi a legfőbb, amiért idejöttünk – miért éppen ti jöttetek – miért kell közösségbe járni – maradjak-e ott, ahol Istenre süketek – mért akarsz keresztény maradni? Mindenki válaszolt sorban mindegyik kérdésre. A negyedik órában megállapodtunk a következő találkozóban s a házi feladatban is: a *Merre menjek?* első fejezetében.

A végén egymás kezét fogva elénekeltük, hogy Megkötöm magamat. Egyikük maradt még: időpontot kért. Elmondhatatlan öröm volt bennem, hogy még ezt is megértem.